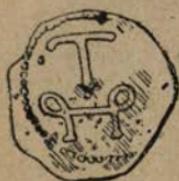

мърени само нѣколко оловни печата отъ царетъ Борисъ, Симеонъ и Петъръ.

Най-старитѣ монети, съчени отъ български царе, които ни сѫ известни сега, принадлежатъ на Иванъ Асенъ II (1218—1241 г.). Следъ него имаме монети отъ всички царе съ изключение на временните владетели: Ивайло, Иванъ Асенъ III, Смилецъ и Георги Тертеръ II.

Старитѣ български монети не се отличаватъ съ хубава външность, тъй като по онова време монетното

Медна монета отъ Г. Тертеръ.

изкуство западнало, и никакъ държава нѣмала красиви пари. Монетитѣ сѫ съчени грубо, повечето не сѫ огладени добре по краищата. Образитѣ сѫ предадени съ нѣколко

линии и условно, т. е. не сѫ представени чертитѣ на истинскитѣ лица. По видъ тѣ напомнятъ тогавашните византийски и венециански монети, но се отличаватъ съ много по-голѣмо разнообразие въ изображенията.

За сега сѫ известни сребърни и медни български монети и една златна отъ Иванъ Асенъ II. На лицевата страна, съ малки изключения, е представенъ образътъ на царя. Той е правъ (въ повечето случаи); на конь (при нѣкои монети на Константинъ Асенъ, Светославъ Тертеръ, Михаилъ Шишманъ и Иванъ Александъръ); седналь — въ монетитѣ на Срацимира. На опаката страна сѫ представени едни отъ следнитѣ изображения: Христостъ, двуглавъ орелъ, крепостни стени и различни монограми, представлящи имената на царетѣ. Макаръ изображенията да не сѫ много ясни, тѣ даватъ сведения за облѣклото, имената и историята на българскитѣ царе и ни въвеждатъ въ по-прѣка близостъ съ нашето минало. Тѣ сѫ най-разпространенитѣ стари български паметници и въ време на турското робство, когато имали равна стойностъ съ другитѣ сребърни монети,